

Arrest

nr. 271 412 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 24 januari 2020, en diende op 30 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 1 april 2021.

1.4. Op 6 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Die bestreden beslissing wordt op 7 mei 2021 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde gedurende meer dan dertig jaar in kolonie Bosques del Rio gelegen in de gemeente Soyapango, departement San Salvador. Nadat u trouwde woonde u daar samen met uw echtgenoot, uw zoon (E.J.A.S, CGVS X, O.V. X) en dochter (W.G.A.S., CGVS X, O.V. X). Bende 18 surreños was aanwezig in uw wijk. U maakte gerechten klaar en verkocht deze op straat, vlakbij uw huis. Uw echtgenoot werkte sinds 1994 voor de politie. In 2015 verhuisde uw zoon naar kolonie Montebello gelegen in de gemeente Mejicanos, departement San Salvador. In 2017 verhuisde uw dochter eveneens naar deze kolonie. Deze kolonie lag op de scheidingslijn tussen territoria van respectievelijk de MS13 en bende 18 surreños.

Op 25 februari 2019 werd uw man aangesproken op het openbaar vervoer door drie bendeleden van bende 18, die hem zeiden dat ze alles wisten over hem en zijn familie en dat ze hem daar niet meer wilden zien omdat hij voor de politie werkte. Uw kinderen beslisten dat zij wegens gevaar voor hun leven het land zouden verlaten. Zij deden dit op 15 maart 2019. Wegens financiële redenen konden u zelf en uw man hen niet vergezellen.

Op 15 maart 2019 verhuisde u naar het huis van uw kinderen in kolonie Montebello. Vanaf die dag tot de dag van vertrek woonde u daar. U werkte eveneens niet meer. Uw man verhuisde naar zijn werk waar hij tot op de dag van vandaag woont.

U verliet El Salvador op 23 januari 2020 en kwam op 24 januari 2020 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 30 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart en paspoort neer, evenals de verklaringen en getuigenissen van uw man en twee burens en enkele krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat u zich beroept op dezelfde feiten als deze die uw kinderen hebben aangehaald in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming. Hun verzoeken om internationale bescherming werden in januari 2020 geweigerd door het CGVS. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in september 2020. Uw zoon diende een tweede verzoek om internationale bescherming in waarvoor nog geen beslissing werd genomen. Uw dochter diende eveneens een tweede verzoek om internationale bescherming waarvoor het CGVS reeds een beslissing van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan geloofwaardige elementen nam.

Wat betreft de beslissing tot weigering van vluchtelingenstatuut en weigering van subsidiaire bescherming van de RvV voor uw zoon, wordt ten eerste vastgesteld dat de Raad bevestigt dat de modus operandi van de bendeleden in kwestie niet geloofwaardig is. Zo stelt de Raad vast dat het niet geloofwaardig is dat uw kinderen vooreerst gedurende enkele weken op weinig subtiële wijze zouden worden bespied, waarna de bendeleden uw echtgenoot zouden waarschuwen dat ze zijn familie zouden vermoorden van zodra ze het bevel kregen. Op deze manier kreeg uw familie namelijk de kans om te vluchten. Bovendien ondernamen de bendeleden het jaar volgend op deze waarschuwing geen enkele actie. Ook merkt de raad op dat uw

echtgenoot zelf geen doelwit bleek te zijn van de bendeleden en zij niet eisten dat hij zijn werk als agent zou opgeven. In dit licht merkt de Raad op dat noch u zelf, noch uw echtgenoot na 25 februari 2019 nog problemen meer kenden, wat de ernst en geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt (RvV 243811 p. 6 en p. 7).

De tegenstrijdige verklaringen die uw kinderen bovendien afleggen over de persoon die hen bespiedde, doen volgens de Raad eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas (RvV 243811 p. 7 en p. 8).

Voorts bevestigt de Raad dat het niet aannemelijk is dat uw echtgenoot met een auto met herkenbare staatsnummerplaat naar huis zou komen en dat het niet aannemelijk is dat uw dochter nog een week na de bedreiging bleef werken in plaats van onmiddellijk ontslag te nemen zoals uw zoon (RvV 243811 p. 8). Tevens merkt de Raad op dat uw kinderen tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of uw echtgenoot de bedreiging al dan niet met anderen besprak, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas (RvV 243811 p. 9).

Tot slot bevestigt de Raad dat het loutere profiel van uw echtgenoot zijnde politieagent, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in concreto aannemelijk te maken (RvV 243811 p. 10).

Door vaststellingen van de Raad aangaande dezelfde motieven, wordt reeds ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts kunnen wat uw eigen persoonlijk onderhoud betreft ook nog enkele zaken worden opgemerkt.

Zo legt u ten eerste over de verblijfsplaats van uw man verklaringen af die tegenstrijdig zijn met wat uw zoon verklaarde op het CGVS tijdens zijn persoonlijk onderhoud. U zegt dat uw man sinds 15 maart 2019 altijd op zijn werkplek woonde en dat u alleen woonde in het huis in Montebello. U verklaart dat jullie elkaar enkel ontmoetten op openbare plaatsen zoals het commerciële centrum (CGVS p. 4, p. 7 en p. 8). Uw zoon verklaarde echter in oktober 2019 dat uw echtgenoot vanaf 13 maart 2019 -voor een deel van de tijd samen met u- tot op moment van zijn persoonlijk onderhoud in het huis in Montebello woonde (CGVS X I p. 7). Wanneer u op de verklaring van uw zoon wordt gewezen en gevraagd waarom hij dat verklaarde, antwoordt u niet op de vraag. U zegt slechts dat toen u verhuisde uw man u heeft geholpen om enkele spullen naar daar te brengen, maar dat hij er niet kon blijven. Nogmaals gevraagd of u enig idee heeft waarom uw zoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat uw echtgenoot in Montebello woonde, zegt u van niet (CGVS p. 14). Dit verschil in verklaringen doet op ernstige wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat uw man tot op vandaag geen problemen meer heeft gekend met bendeleden. U verklaart hieromtrent dat uw man op zijn werkplek woont, waar echter geen geloof aan kan worden gehecht gelet op het verschil in verklaringen met uw zoon, zie supra. Voor de rest zegt u nog dat hij zich verplaatst in de wagen en niet meer in Bosques del Rio komt (CGVS p. 13). Volgens uw verklaringen is uw man echter chauffeur en dient hij zich naar verschillende plaatsen in El Salvador te begeven om collega's te vervoeren (CGVS p. 14). Dat uw man tot nu toe geen problemen meer kende, maar nochtans nog steeds voor de politie werkt en zich op gebieden van bende 18 begeeft is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS p. 4 en p. 8).

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw broer en zus beiden nog in Bosques del Rio wonen, maar geen problemen meer hebben gekend met de bendeleden ter plaatse. Dit terwijl uw man nog steeds voor de politie werkt (CGVS p. 7 en p. 13). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging niet ophoudt te bestaan, maar zelfs na verloop van tijd in ernst toeneemt. Leden van de politie en hun families worden bovendien beschouwd als vijanden van de bende en lopen het risico vermoord te worden. Wanneer u op de algemene informatie betreffende familieleden van politie wordt gewezen en gevraagd hoe het komt dat uw broer en zus geen problemen meer kenden, antwoordt u dat dat is omdat uw man daar niet meer woont en hij dus geen band meer heeft met uw broer en uw zus. Bovendien zijn zij slechts de schoonbroer en – zus van uw man, waardoor zij niet zo nauw verwant zijn (CGVS p. 13). Deze loutere verklaring voor waarom uw broer en zus geen enkel probleem kenden overtuigt niet. Dat uw broer en zus zonder enige problemen te hebben gekend gewoon verder konden blijven wonen in de wijk terwijl uw man nog steeds voor de politie werkte, nadat hij en zijn familie

reeds een doodsb bedreiging kregen omwille hiervan, is opmerkelijk. Dat uw broer en zus geen problemen meer kenden doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u op DVZ niets verklaarde over dat uw man op het openbaar vervoer werd bedreigd door bendeleden, maar slechts zei dat hij een dreigtelefoontje ontving (CGVS Vragenlijst 5). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niets zei over de bedreiging op de bus, antwoordt u niet op de vraag en zegt u slechts dat uw man een telefoontje kreeg van een onbekend nummer maar niet antwoordde. U zei hierover eerder echter niets. Nogmaals gevraagd waarom u op DVZ niets zei over de bedreiging op de bus van uw man, wat overigens het hoofdincident blijkt te zijn, beweert u slechts dat u het wel heeft vermeld (CGVS p. 15). Uw verklaringen werden echter op het einde van het interview voorgelezen aan u, waardoor u de kans had om ze aan te passen of iets toe te voegen (CGVS p. 3). Dat u bijgevolg niets zei over de bedreiging op de bus, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat gedurende de periode dat u in Montebello woonde, u geen problemen meer heeft gekend met bendeleden (CGVS p. 15). U heeft voor de rest ook geen andere persoonlijke problemen meer gekend met bendeleden (CGVS p. 6).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De verklaringen en getuigenissen van uw man en de twee burendienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas en kunnen de geloofwaardigheid van de problemen op zich niet herstellen. Iedereen kan namelijk een verklaring afleggen zonder dat dit noodzakelijk betekent dat de feiten ook effectief hebben plaats gevonden. De krantenartikelen zijn van algemene aard en kunnen in die zin de geloofwaardigheid van uw eigen relaas niet staven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen

teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat, in tegenstelling tot wat in de beslissing wordt gesteld, haar kinderen wel degelijk de waarheid hebben verteld en gevlucht zijn uit El Salvador omwille van de werkzaamheden van hun vader als politieagent. Omdat hun problemen in El Salvador geëscaleerd zijn, is zij zelf ook moeten vluchten.

Nu haar zoon al enige tijd niet meer bij haar inwoonde en hij aldus niet op de hoogte kon zijn van de woonstsituatie van zijn ouders, kunnen de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar zoon, haar niet verweten worden. Bovendien had hij andere problemen aan zijn hoofd. Nu haar man zijn werkadres niet meer verlaten heeft en nog steeds ondergedoken woont, kan de commissaris-generaal haar niet verwijten dat ze in El Salvador geen problemen meer hebben gekend.

Uit de COI Focus van 15 juli 2019 blijkt volgens haar dat ex-politieagenten een risicoprofiel hebben en aldus automatisch gevaar lopen in El Salvador. Nu haar echtgenoot politieagent is en uit de informatie blijkt dat familieleden een enorm risico lopen in El Salvador, meent zij in aanmerking te komen voor de internationale beschermingsstatus.

Ze zou amper de tijd gekregen hebben om alles uit te leggen bij de DVZ. Ze zou wel degelijk melding hebben gemaakt van het incident bij de DVZ, maar dit zou niet geregistreerd zijn. Zij meent dat haar aldus geen tegenstellingen kunnen worden verweten.

Zij wijst er verder op dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert bovendien achterhaald is nu anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador volledig ontspoord is en geeft aan dat El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld waarbij zij citeert uit een artikel van The Guardian uit 2019 en een ander webartikel uit 2019. Verzoekster haalt aan dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en betoogt dat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat zij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven leiden. Zij stelt dat ze geconfronteerd zal worden met bendes die haar afpersen, dat zij geen werk zal hebben en dat zij geen medische zorgen zal kunnen krijgen indien zij besmet geraakt met covid.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 3 april 2022 maakt verzoekster een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin zij citeert uit een artikel van VRTNWS en uit een artikel van de Amerikaanse nieuwszender CNBC, waarvan zij de weblinks weergeeft. Zij wenst hiermee aan te tonen dat de veiligheidssituatie in El Salvador nog verder aan het ontsporen is en er thans de noodtoestand van kracht is gelet op het hoge aantal moorden. Zij meent dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van het willekeurig geweld.

2.3 Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1 Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met

de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar El Salvador omdat ze vreest dat de bendeleden schade zullen toebrengen aan haar gezin, haar gezin zal laten verdwijnen en vermoorden.

De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekster zich beroept op dezelfde feiten als deze die haar kinderen hebben aangehaald in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming, die geweigerd werden door het CGVS en door de Raad in september 2020 en ten aanzien van wie vervolgens de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek werden genomen. De commissaris-generaal verwijst naar de elementen die ten grondslag lagen aan de beslissingen genomen ten aanzien van verzoeksters kinderen, zijnde de ongeloofwaardigheid van de *modus operandi* van de bendeleden; hun tegenstrijdige verklaringen omtrent de persoon die hen zou bespied hebben; de ongeloofwaardige houding van verzoeksters echtgenoot na het incident en het feit dat het loutere profiel als politieagent niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verder merkte de commissaris-generaal, met betrekking tot verzoeksters persoonlijk onderhoud het volgende op: i) dat haar verklaringen over de verblijfplaats van haar man tegenstrijdig zijn met wat haar zoon verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud; ii) dat het opmerkelijk is dat haar echtgenoot tot op vandaag geen problemen meer heeft gekend terwijl hij nochtans werkzaam is gebleven als agent; iii) dat het opmerkelijk is dat haar broer en zus, die beiden nog in Bosques del Rio wonen, evenmin enige problemen hebben gekend; iv) dat verzoekster op DVZ niets vermeld heeft over het incident op de microbus en; v) dat verzoekster zelf geen persoonlijke problemen heeft gekend.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift toelicht dat haar kinderen wel degelijk de waarheid hebben verteld en gevlucht zijn uit El Salvador omwille van de werkzaamheden van hun vader als politieagent en dat zij zelf is moeten vluchten omdat de problemen in El Salvador geëscaleerd zijn, stelt de Raad vooreerst vast dat voorgaande geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster verklaarde immers dat zij geen persoonlijke problemen meer heeft gekend (CGVS verhoor, p. 6), dat haar eigen familie er geen problemen heeft gekend (CGVS verhoor, p. 7) en dat haar man, hoewel hij nog steeds dezelfde job uitoefent evenmin nog enige problemen heeft gekend (CGVS verhoor, p. 13). Dat de situatie er zou zijn geëscaleerd kan de Raad aldus op geen enkele wijze ontwaren uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Het betoog van verzoekster is aldus niet dienstig daar het tegendeel blijkt uit haar verklaringen.

Verzoekster schaaft zich vervolgens louter achter de asielmotieven van haar kinderen, terwijl in de beslissing er op correcte wijze duidelijk op wordt gewezen dat de verklaringen van haar kinderen niet geloofwaardig werden bevonden, zowel door de commissaris-generaal als door de Raad. Nu verzoekster

nalaat hierbij elementen aan te reiken die op de reeds gemaakte beoordeling van de commissaris-generaal alsook de Raad een ander licht zouden kunnen werpen, doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling dat haar relaas verbonden aan het vermeende risicoprofiel van haar echtgenoot en de bedreiging op de microbus ongeloofwaardig wordt bevonden. De commissaris-generaal oordeelde derhalve op goede gronden wat volgt: *“Voorts dient er te worden opgemerkt dat u zich beroept op dezelfde feiten als deze die uw kinderen hebben aangehaald in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming. Hun verzoeken om internationale bescherming werden in januari 2020 geweigerd door het CGVS. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in september 2020. Uw zoon diende een tweede verzoek om internationale bescherming in waarvoor nog geen beslissing werd genomen. Uw dochter diende eveneens een tweede verzoek om internationale bescherming waarvoor het CGVS reeds een beslissing van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan geloofwaardige elementen nam.*

Wat betreft de beslissing tot weigering van vluchtelingenstatuut en weigering van subsidiaire bescherming van de RvV voor uw zoon, wordt ten eerste vastgesteld dat de Raad bevestigt dat de modus operandi van de bendeleden in kwestie niet geloofwaardig is. Zo stelt de Raad vast dat het niet geloofwaardig is dat uw kinderen vooreerst gedurende enkele weken op weinig subtiële wijze zouden worden bespied, waarna de bendeleden uw echtgenoot zouden waarschuwen dat ze zijn familie zouden vermoorden van zodra ze het bevel kregen. Op deze manier kreeg uw familie namelijk de kans om te vluchten. Bovendien ondernamen de bendeleden het jaar volgend op deze waarschuwing geen enkele actie. Ook merkt de raad op dat uw echtgenoot zelf geen doelwit bleek te zijn van de bendeleden en zij niet eisten dat hij zijn werk als agent zou opgeven. In dit licht merkt de Raad op dat noch u zelf, noch uw echtgenoot na 25 februari 2019 nog problemen meer kenden, wat de ernst en geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt (RvV 243811 p. 6 en p. 7).

De tegenstrijdige verklaringen die uw kinderen bovendien afleggen over de persoon die hen bespiedde, doen volgens de Raad eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas (RvV 243811 p. 7 en p. 8).

Voorts bevestigt de Raad dat het niet aannemelijk is dat uw echtgenoot met een auto met herkenbare staatsnummerplaat naar huis zou komen en dat het niet aannemelijk is dat uw dochter nog een week na de bedreiging bleef werken in plaats van onmiddellijk ontslag te nemen zoals uw zoon (RvV 243811 p. 8). Tevens merkt de Raad op dat uw kinderen tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of uw echtgenoot de bedreiging al dan niet met anderen besprak, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas (RvV 243811 p. 9).

Tot slot bevestigt de Raad dat het loutere profiel van uw echtgenoot zijnde politieagent, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in concreto aannemelijk te maken (RvV 243811 p. 10).

Door vaststellingen van de Raad aangaande dezelfde motieven, wordt reeds ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas.” Bij gebrek aan dienstig verweer worden voorgaande motieven integraal overgenomen door de Raad.

Waar verzoekster, net zoals haar kinderen, de mening is toegedaan dat uit de COI Focus van 15 juli 2019 zou blijken dat ex-politieagenten een risicoprofiel hebben en ook dat familieleden een enorm risico lopen in El Salvador, kan de Raad haar niet bijtreden. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing heeft de Raad hieromtrent al uitspraak gedaan. De Raad herhaalt zijn beoordeling zoals uiteengezet in 's Raads arrest nr. 241 157, dat toegevoegd werd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stuk 4) en luidt als volgt: *“dat het louter profiel van verzoeksters vader als politieagent op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in concreto aannemelijk te maken: “In haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus van 15 juli 2019 (zie map 'Landeninformatie') en stelt zij dat de familieleden van politieagenten ook een risico op vervolging door de bendes lopen. Zij wijst erop dat niet wordt betwist dat haar vader politieagent is en dat zij in arme wijken wonen waar de bendes zijn gebaseerd. Zij meent dat een individuele beoordeling aantoonst dat zij het doel van de bendes kunnen zijn.*

De Raad stelt vast dat uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 blijkt dat het louter profiel van familielid van een politieagent op zich niet volstaat teneinde in concreto aannemelijk te maken dat men een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade loopt. De informatie in de COI Focus van 15 juni 2019 (zie map

'Landeninformatie' in het administratief dossier) werpt hierop geen ander licht daar nergens uit blijkt dat ieder familielid van politieagenten in El Salvador hoe dan ook nood zou hebben aan internationale bescherming. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat aan de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster maakt dan ook niet in concreto aannemelijk dat zij omwille van de werkzaamheden van haar vader als politieagent nood zou hebben aan internationale bescherming." Verzoekster werpt middels haar verzoekschrift geen ander licht op voorgaande beoordeling, die integraal wordt bijgetreden.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij de CGVS niet in staat bleek om elementen aan te brengen die zouden nopen tot de vaststelling dat het incident met betrekking tot haar echtgenoot, die op 25 februari 2019 zou bedreigd zijn op de microbus omdat hij politieagent is, toch geloofwaardig is. Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoekster met betrekking tot de woonplaats van haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen aflegde met dat wat haar zoon verklaarde tijdens diens persoonlijk onderhoud. Verzoeksters zoon verklaarde immers op 24 oktober 2019 dat zijn ouders op het adres wonen waar hij woonde voor zijn vertrek uit El Salvador, dat ze naar zijn huis zijn verhuisd op 13 maart 2019 en dat zijn vader een motorfiets had gekocht om naar het werk te gaan omdat het te gevaarlijk was om het openbaar vervoer te nemen (AD CGVS, NPO 24/10/2019, de heer A.S.E.J., CGVS verhoor, p. 7). Dat verzoekster verklaart dat haar echtgenoot verhuisde naar zijn werkplek (CGVS verhoor, p. 13) en zij sedert maart 2019 er altijd alleen heeft verbleven (CGVS verhoor, p. 12) betreft wel degelijk een opmerkelijke tegenstrijdigheid. De verantwoording die verzoekster in haar verzoekschrift tracht te geven is niet meer dan een *post factum* uitleg die de vastgestelde tegenstrijdigheid niet vermag te doen opheffen. De bewering dat haar zoon al enige tijd niet meer bij haar inwoonde waardoor hij niet op de hoogte kon zijn van haar situatie en hij andere problemen aan zijn hoofd had, is geenszins ernstig te meer nu verzoeksters zoon op 24 oktober 2019 nog uitdrukkelijk verklaarde dat hij dagelijks contact had met zijn moeder en zijn vader (AD CGVS, NPO 24/10/2019, de heer A.S.E.J., CGVS verhoor, p. 8). Dat hij dan geen idee kon hebben van waar zijn ouders precies woonden, kan dan ook niet worden bijgetreden. Nu voormelde tegenstrijdigheid betrekking heeft op essentiële elementen die bijgevolg de kern raken van het asielrelaas dat verzoekster (alsook haar kinderen) ten berde brengt, concludeert de Raad dat in de bestreden beslissing op basis van de voormelde tegenstrijdigheden dan ook terecht geconcludeerd wordt wat volgt: *"Zo legt u ten eerste over de verblijfsplaats van uw man verklaringen af die tegenstrijdig zijn met wat uw zoon verklaarde op het CGVS tijdens zijn persoonlijk onderhoud. U zegt dat uw man sinds 15 maart 2019 altijd op zijn werkplek woonde en dat u alleen woonde in het huis in Montebello. U verklaart dat jullie elkaar enkel ontmoetten op openbare plaatsen zoals het commerciële centrum (CGVS p. 4, p. 7 en p. 8). Uw zoon verklaarde echter in oktober 2019 dat uw echtgenoot vanaf 13 maart 2019 -voor een deel van de tijd samen met u- tot op moment van zijn persoonlijk onderhoud in het huis in Montebello woonde (CGVS X I p. 7). Wanneer u op de verklaring van uw zoon wordt gewezen en gevraagd waarom hij dat verklaarde, antwoordt u niet op de vraag. U zegt slechts dat toen u verhuisde uw man u heeft geholpen om enkele spullen naar daar te brengen, maar dat hij er niet kon blijven. Nogmaals gevraagd of u enig idee heeft waarom uw zoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat uw echtgenoot in Montebello woonde, zegt u van niet (CGVS p. 14). Dit verschil in verklaringen doet op ernstige wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."*

Dat haar man, ondanks het feit dat hij dezelfde job is blijven uitoefenen na het incident op 25 februari 2019, sedertdien geen problemen meer heeft gekend, ondermijnt mede sterk de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas. Hierbij merkt de Raad op dat het incident dat aanleiding heeft gegeven tot verzoeksters vertrek uit El Salvador, zich aldus bijna één jaar voor haar vertrek uit El Salvador heeft afgespeeld. Dat zij in dat jaar dat volgde geen enkele problemen meer heeft gekend, doet afbreuk aan haar vermeende vrees. De verantwoording, dat haar man haar werk sedertdien niet meer verlaten heeft en ondergedoken woont, kan aan voorgaande geen afbreuk doen, te meer nu reeds *supra* gewezen werd op de tegenstrijdigheid met betrekking tot de woonplaats van haar echtgenoot waardoor de geloofwaardigheid van die beweringen onderuit wordt gehaald. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoekster overigens geen melding maakte van het feit dat haar echtgenoot ondergedoken is, doch enkel uitlegde dat haar man zich verplaatste met de wagen van het werk en hij nog als chauffeur werkt (CGVS verhoor, p. 14). Verzoeksters uitleg, dat haar broer en zus geen problemen hebben gekend hoewel ook zij nog in Bosques del Rio wonen, omdat dit haar familie is en niet die van haar man, is geenszins overtuigend en onderschrijft de vaststelling dat het feit dat zij hoe dan ook geen problemen hebben gekend, hoewel verzoeksters echtgenoot zijn job is blijven uitoefenen, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande worden

door verzoekster niet weerlegd en luiden als volgt: *“Voorts dient nog te worden opgemerkt dat uw man tot op vandaag geen problemen meer heeft gekend met bendeleden. U verklaart hieromtrent dat uw man op zijn werkplek woont, waar echter geen geloof aan kan worden gehecht gelet op het verschil in verklaringen met uw zoon, zie supra. Voor de rest zegt u nog dat hij zich verplaatst in de wagen en niet meer in Bosques del Rio komt (CGVS p. 13). Volgens uw verklaringen is uw man echter chauffeur en dient hij zich naar verschillende plaatsen in El Salvador te begeven om collega’s te vervoeren (CGVS p. 14). Dat uw man tot nu toe geen problemen meer kende, maar nochtans nog steeds voor de politie werkt en zich op gebieden van bende 18 begeeft is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS p. 4 en p. 8).*

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw broer en zus beiden nog in Bosques del Rio wonen, maar geen problemen meer hebben gekend met de bendeleden ter plaatse. Dit terwijl uw man nog steeds voor de politie werkt (CGVS p. 7 en p. 13). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging niet ophoudt te bestaan, maar zelfs na verloop van tijd in ernst toeneemt. Leden van de politie en hun families worden bovendien beschouwd als vijanden van de bende en lopen het risico vermoord te worden. Wanneer u op de algemene informatie betreffende familieleden van politie wordt gewezen en gevraagd hoe het komt dat uw broer en zus geen problemen meer kenden, antwoordt u dat dat is omdat uw man daar niet meer woont en hij dus geen band meer heeft met uw broer en uw zus. Bovendien zijn zij slechts de schoonbroer en – zus van uw man, waardoor zij niet zo nauw verwant zijn (CGVS p. 13). Deze loutere verklaring voor waarom uw broer en zus geen enkel probleem kenden overtuigt niet. Dat uw broer en zus zonder enige problemen te hebben gekend gewoon verder konden blijven wonen in de wijk terwijl uw man nog steeds voor de politie werkte, nadat hij en zijn familie reeds een doodsbedreiging kregen omwille hiervan, is opmerkelijk. Dat uw broer en zus geen problemen meer kenden doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.” Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan een herhaling van datgene wat zij verklaard heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud, waardoor zij geen ander licht werpt op de beoordeling zoals die blijkt uit de bestreden beslissing.

Haar kritiek op het verhoor bij de DVZ, namelijk dat ze amper de tijd gekregen heeft om er alles uit te leggen, dat ze er wel degelijk melding maakte van het incident maar dit niet werd geregistreerd waardoor haar geen tegenstellingen kunnen worden verweten, kan de Raad niet bijtreden. Verzoekster toont immers geenszins aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om alle redenen waarom zij El Salvador verlaten heeft, uiteen te zetten. Zo blijkt dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd gevraagd naar het verloop van het interview bij de DVZ (CGVS verhoor, p. 2.) Waar verzoekster weliswaar opmerkte dat de Spaanse woorden soms anders worden gebruikt, maar ze het grootste deel had begrepen en ze bij de DVZ nog elementen wenste aan te geven, bevestigde ze dat ze enkele elementen heeft kunnen aangeven. Waar ze nog opmerkte dat ze haar bij de DVZ verder niet lieten uitpraten (CGVS verhoor, p. 3) en haar gevraagd werd of ze nog iets wilt toevoegen over DVZ, legde zij uit dat haar kinderen een negatieve beslissing hebben gekregen omdat ze geen bewijzen hadden, die ze nu wel bezorgen (CGVS verhoor, p. 3). Dat verzoekster aldus niet in staat zou zijn geweest om specifiek melding te maken van het incident op 25 februari 2019, dat de aanleiding vormde voor de vlucht van haar kinderen uit El Salvador en haar vlucht uit haar woonst, maakt zij op geen enkele wijze aannemelijk. Bovendien stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat ze, zonder melding te maken van het incident op de microbus, daarentegen wel in staat bleek om andersluidende verklaringen af te leggen, namelijk dat haar man een dreigetelefoon ontving, wat verder eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De Raad merkt nog op dat er bij de DVZ uitdrukkelijk op gewezen werd dat bij het invullen van de vragenlijst van verzoekster verwacht wordt dat zij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (AD CGVS, deel 7 DVZ, vragenlijst DVZ, p. 1). Van verzoekster kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van het incident van haar echtgenoot op de microbus op 25 februari 2019 nu dit aan de basis zou liggen van de beweerde vervolgingsproblemen en meer nog, blijkens haar verklaringen bij de commissaris-generaal, de directe aanleiding vormde van de ingrijpende beslissing om haar land te ontvluchten. De vaststelling dat verzoekster bij de DVZ de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet en deze zelfs anders voorstelde, nu zij verklaarde dat haar echtgenoot een dreigetelefontje ontving (AD CGVS, deel 7 DVZ, vragenlijst DVZ, punt 5) ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met haar

verklaringen afgelegd bij de DVZ, en zij hierbij herhaalde dat haar echtgenoot een dreigtelefoon ontving van een onbekend nummer waar hij niet op antwoordde en zij toevoegde dat zij dacht bij de DVZ wel melding te hebben gemaakt van het incident op de microbus (CGVS, verhoor, p. 15). Hieromtrent merkt de Raad op dat verzoeksters verklaringen op de DVZ aan haar voorgelezen werden en zij deze voor akkoord heeft ondertekend waardoor zij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (AD CGVS, deel 7 DVZ, vragenlijst DVZ, p. 2). Verzoekster kan aldus niet ernstig voorhouden dat er een aantal zaken zijn misgegaan bij de DVZ en dat haar verklaringen niet zouden zijn geregistreerd. De Raad wijst er nog op dat het loutere feit dat het interview bij de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Zoals reeds opgemerkt wordt bij het invullen van de vragenlijst de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant.

Aldus meent de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelde dat de tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij de DVZ de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas mede ondergraaft. De pertinente motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Voorts dient te worden opgemerkt dat u op DVZ niets verklaarde over dat uw man op het openbaar vervoer werd bedreigd door bendeleden, maar slechts zei dat hij een dreigtelefontje ontving (CGVS Vragenlijst 5). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niets zei over de bedreiging op de bus, antwoordt u niet op de vraag en zegt u slechts dat uw man een telefontje kreeg van een onbekend nummer maar niet antwoordde. U zei hierover eerder echter niets. Nogmaals gevraagd waarom u op DVZ niets zei over de bedreiging op de bus van uw man, wat overigens het hoofdincident blijkt te zijn, beweert u slechts dat u het wel heeft vermeld (CGVS p. 15). Uw verklaringen werden echter op het einde van het interview voorgelezen aan u, waardoor u de kans had om ze aan te passen of iets toe te voegen (CGVS p. 3). Dat u bijgevolg niets zei over de bedreiging op de bus, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

Verzoekster betwist tenslotte de motivering, dat de door haar voorgelegde documenten, zijnde de verklaringen en getuigenissen van haar man en twee burens en de krantenartikelen de geloofwaardigheid van haar relaas niet kunnen herstellen. De Raad kan dienaangaande nog opmerken dat desbetreffende getuigenverklaringen afgelegd door verzoekers man E.A.A.A. en twee buurmannen J.H.P.S. en J.H.J., aangaande de bedreiging van haar man op de microbus, een gesolliciteerd karakter hebben waardoor die documenten iedere objectieve bewijswaarde ontberen. Bovendien worden die loutere verklaringen niet verder geobjectiveerd door andere onderbouwende elementen uit het administratief dossier. De krantenartikelen zijn van algemene aard en houden geen verband met de persoonlijke situatie van verzoekster, waardoor op basis daarvan niet besloten kan worden tot een nood aan internationale bescherming.

Verzoekster komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en *post factum* vergoelijkingen, het betwisten en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermogt aan te tonen dat zij bij terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstaf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die haar afpersen maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte, maakt verzoekster het voorhanden zijn van een vrees op vervolging of het lopen van ernstige schade niet aannemelijk. De Raad merkt op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 1.847(c)). Ten overvloede merkt de

Raad nog op dat verzoekster niet getuigt van gezondheidsproblemen en ziet de Raad niet in dat verzoekster niet in staat zou zijn om de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen teneinde zichzelf te beschermen tegen een mogelijke besmetting.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters verklaringen omtrent bende-gerelateerde problemen niet weten te overtuigen. De Raad acht het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14). Het door verzoekster per aanvullende nota

van 3 april 2022 bijgevoegde artikel van VRT-nieuws en van de Amerikaanse nieuwszender CNBC, waarin gewezen werd op het toegenomen geweld en de bende gerelateerde problemen ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de bestreden beslissing werd genomen en doet niet anders concluderen.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Waar verzoekster vervolgens wijst op de situatie anno 2020, moet vastgesteld worden dat uit de aangebrachte informatie niet blijkt dat de inlichtingen waarop de analyse van de commissaris-generaal werd gebaseerd niet langer actueel of niet langer correct zouden zijn. Verzoekster brengt immers geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, maar beperkt zich tot het bijbrengen van informatie die dateert van 2019. Verzoekster betoogt zo dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is doch de informatie waaruit zij citeert op blz. 12 -16 in het verzoekschrift, zijnde een artikel uit *"The Guardian"* en *"foreign policy.com"* betreft zelf informatie uit 2019 terwijl in de bestreden beslissing onder meer werd gewezen op een COI Focus van oktober 2020 en van december 2020. Dat de desbetreffende artikels uit 2019 afbreuk doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal, die van een recentere datum zijn, kan niet blijken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO